

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce : X
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Filipem Štípkem
sídlem Hradiště 96/6-8, Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká hradební 3118/48, Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2021, č. j. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Teplice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 5. 2021, sp. zn. X.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a 4, písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za porušení § 5 odst. 1 písm. b), § 47 odst. 3 písm. b), § 47 odst. 4 písm. a) b), c) uvedeného zákona. Přestupků se měl žalobce z nedbalosti dopustit tím, že dne 23. 6. 2020 v 13:23 hod. jako řidič motorového vozidla X v Teplicích, ul. Na Hrázi, ve směru od ul. Dubská se plně nevěnoval řízení vozidla a při přejíždění do odbočovacího pruhu ve směru do ul. Spojenecká přehlédl cyklistu X na jízdním kole X, který jel v odbočovacím pruhu ve stejném směru, v důsledku čehož došlo ke střetu s cyklistou. Poté z místa nehody odjel, aniž učinil opatření, která mu ukládá zákon – neoznámil dopravní nehodu policistovi a nedovoleně opustil místo dopravní nehody. Při dopravní nehodě došlo ke zranění cyklisty a celkové škodě dle odhadu Policie ČR cca 15 000 Kč. Za přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 2 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
3. Správní orgán I. stupně vycházel ze spisu policie, příkazem ze dne 16. 11. 2020 uznal žalobce vinným ze shora uvedených přestupků. Po podání odporu pokračoval správní orgán I. stupně v přestupkovém řízení. Při ústním jednání konaném dne 17. 2. 2021 provedl dokazování protokolem o nehodě v silničním provozu, plánkem z místa nehody a fotodokumentací. Jako další podklady měl k dispozici oznámením přestupku policie, úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce, cyklisty X, X, ambulantní nález X, výpis z evidenční karty žalobce. Dále provedl svědeckou výpověď X, cyklisty, s nímž se střetlo vozidlo žalobce. Ten vypověděl, že při přejetí do odbočovacího pruhu vlevo přijelo prudce z pravého pruhu žalobcovo vozidlo, vjelo do odbočovacího pruhu před něj a srazilo ho levou zadní částí. Poté co ho srazilo, nezastavilo a jelo k semaforu. Po nárazu svědek upadl na silnici, volal na řidiče, ten mu řekl, že ho neviděl. Poté co žalobce řekl, že to bude muset hlásit policii, odpověděl, že „řídí jako svině“ a že to dá také na policii a odjel. Svědek uvedl, že utrpěl zranění kolena a břišní stěny. Dále vypověděl, že hovor trval cca 30 vteřin, že se o zranění nebavili, z místa nehody mu pomáhala odejít přítomná svědkyně. Po odchodu na bezpečnější místo zavolali policii, po jejím příjezdu policie zavolala sanitku, protože si nebyl jistý, zda nemá něco s kolenem. Dále byla jako svědkyně vyslechnuta X, která jela jako spolujezdkyně ve vozidle jedoucím za vozidlem žalobce. Uvedla, že v koloně stálo kolo na levé části komunikace, za ním vozidlo žalobce. Když se rozsvítila na semaforu zelená, kolo se rozjelo, řidič vozidla ho musel vidět. Poté co kolo odbočilo vlevo do odbočovacího pruhu, vozidlo náhle přejelo také do odbočovacího pruhu, jakoby schválně do cyklisty narazilo zadní částí. Cyklista upadl, řidič zastavil, vystoupil, podíval se, zda nemá něco s vozidlem, začal cyklistovi nadávat. Nezajímalo ho, zda se cyklistovi něco stalo, nepomohl mu, poté odjel. Cyklistovi pomohli, cyklista zavolal policii, svědkyně pořídila mobilem fotografii, kterou cyklistovi poskytl.
4. V písemném vyjádření k věci žalobce popsal, že stál v odbočovacím pruhu, když do zadní části jeho vozidla narazil cyklista. Žalobce vystoupil, ptal se cyklisty, zda je zraněný a nechce odvézt do nemocnice. Svědkyni nezaregistroval, z projíždějících či stojících vozidel nikdo nevystoupil, stěží tedy mohla svědkyně vypovídat o obsahu hovoru žalobce s poškozeným. K jeho dotazu mu poškozený sdělil, že nemá žádné zranění a nepřeje si volat policii ani

záchrannou službu. Poté vzal cyklista kolo a vedl jej směrem ke křižovatce a pak na protilehlý chodník. Vzhledem ke stanovisku cyklisty, který nebyl dle svého vyjádření zraněný, ani se tak nejevil, a nedošlo ani k věcné škodě, žalobce pokračoval v jízdě a odjel.

5. Správní orgán I. stupně vycházel z výpovědí svědka X a svědkyně X s tím, že zda svědkyně rozuměla hovoru žalobce s cyklistou, nemá vliv na jí popsaný průběh nehodového děje. Kolo i vozidlo žalobce měla po celou dobu před sebou, detailně popsala, co předcházelo dopravní nehodě i celkový průběh nehody. Poškození vozidla žalobce – poškození (deformace) levého zadního blatníku – odpovídá popsané nehodě dle svědků. Fotodokumentace a popis poškození vozidla odpovídá tomu, že vozidlo narazilo do kola, které se již na místě střetu nacházelo. Svědkyně X i svědek X shodně uvedli, že poté co žalobce z místa nehody odjel, volal svědek na policii. Nelogické je tvrzení žalobce, že mu svědek po nehodě, tedy v 13:23 hod. sdělil, že policii ani záchrannou službu volat nechce, když už v 13:25 hod. na policii volal a nehodu ohlásil. Po příjezdu policie nechal policii zavolat sanitku, neboť cítil, že má zraněné koleno. Při dopravní nehodě došlo ke zranění cyklisty i poškození motorového vozidla a jízdního kola ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. Žalobce nedodržel povinnost dle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, plně se nevěnoval řízení vozidla a způsobil dopravní nehodu, při které došlo ke hmotné škodě na majetku a lehkému zranění, naplnil tedy skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Poté z místa nehody odjel, aniž učinil opatření, která mu zakládá zákon – neoznámil dopravní nehodu policistovi a nedovoleně opustil místo dopravní nehody, a tedy porušil § 47 odst. 3 písm. b) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 uvedeného zákona; a porušil § 47 odst. 4 písm. a), b), c) zákona o silničním provozu, čímž naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 4 uvedeného zákona. K otázce zavinění správní orgán I. stupně uvedl, že přestupek žalobce spáchal z nevědomé nedbalosti, neboť v případě, že by si žalobce při předjíždění do odbočovacího pruhu počínal opatrněji a obezřetněji, nemuselo by k předmětné nehodě. Dále konstatoval, že skutečnost, že došlo při dopravní nehodě ke zranění cyklisty a poškození osobních věcí dokládá fotodokumentace a lékařská zpráva, a žalobce, aniž se řádně přesvědčil, zda není poškozený zraněný a zda nedošlo k poškození jeho osobních věcí, odjel z místa dopravní nehody, jednalo se o zavinění z vědomé nedbalosti. Za přestupky byl žalobci uložen správní trest vztahující se na přestupek nejprísněji postižitelný, a to správní trest pokuty na samé spodní hranici ve výši 2 500 Kč.
6. V napadeném rozhodnutí se žalovaný se skutkovými zjištěními a právními závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Podle žalovaného o spáchání přestupků žalobcem nepanují pochybnosti. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že správní orgán nevycházel ze subjektivních pocitů poškozeného, ale ohledání místa dopravní nehody, které provedla policie. Poškození jízdního vozidla, mobilního telefonu a sluchátek bylo zdokumentováno a nelze předpokládat, že poškození nevzniklo v souvislosti s dopravní nehodou. V ambulantním nálezu pak bylo popsáno, která zranění utrpěl cyklista. Na místo střetu byla přivolána policie, která zavolala cyklistova záchrannou službu, ta jej odvezla k ošetření do nemocnice. Policií byla zajištěna fotodokumentace poškozeného místa na žalobcově vozidle. Svědkyně S. dopodrobna popsala dopravní situaci, jak ji zaregistrovala, svědkyni žalovaný hodnotil jako věrohodnou. Odmítl žalobcovu snahu vyvinut se tvrzením, že si není vědom žádné dopravní nehody. Podle žalovaného se žalobce přestupků

dopustil z nedbalosti.

II. Žaloba

7. Ve včasné žalobě žalobce namítal, že žalovaný nezohlednil všechny okolnosti případu a nebylo prokázáno naplnění zákonných znaků předmětných přestupků, zejména zavinění. Nejednalo se o nehodu ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu. S ohledem na okolnosti na místě nemohl žalobce tušit, že je poškozený zraněn, či že bylo poškozeno jeho jízdní kolo. Poškozený ani na dotaz žalobce nepřiznal, že utrpěl zranění nebo škodu na majetku. Žalobce tedy neměl důvod domnívat se, že došlo k dopravní nehodě. Pokud absentovaly zákonné znaky dopravní nehody, nemůže být žalobci kladeno za vinu, že místo dopravní nehody svévolně opustil, aniž by splnil povinnost, jež zákon spojuje s účastí na dopravní nehodě. Jestliže vyšlo až později najevo, že se mohlo jednat o dopravní nehodu, nemůže mít dodatečné zhodnocení situace vliv na povinnosti žalobce v okamžiku, kdy nehodě nic nenasvědčovalo.
8. Žalovaný svůj závěr o spáchání přestupků opíral zejména o svědeckou výpověď jediné svědkyně S., jejíž výpověď považoval za důvěryhodnou. Žalobce namítal, že žalovaný upřednostnil výpověď svědkyně oproti výpovědi žalobce, aniž by svůj postoj dostatečně odůvodnil. Žalobce nesouhlasil s tím, že svědecké výpovědi svědkyně byla dána větší váha než jeho výpovědi, kterou žalovaný bez bližšího považoval za účelovou. Správní orgán I. stupně rozhodl o vině žalobce, aniž by obsahem spisu bylo zavinění minimálně z nedbalosti prokázáno. S ohledem na zásadu *in dubio pro reo* mělo být přestupkové řízení zastaveno. Žalovaný nedbal na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu. Jestliže žalobce nevnímal událost jako dopravní nehodu a z objektivních důvodů ji tak vnímat nemohl, rozhodnutí o vině okolnostem případu neodpovídá. Správní orgány přistupovaly k věci formalisticky. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši celkem 11 228 Kč.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odmítl, že by bylo jeho rozhodnutí nezákonné. Setrval na závěru, že žalobce naplnil skutkové znaky uvedených přestupků a svým jednáním naplnil definici dopravní nehody. Žalovaný v odvolacím řízení vycházel jak z výpovědi poškozeného, žalobce jako obviněného i z výpovědi svědkyně. Ta přesně popsala průběh dopravní nehody a její výpověď se významně nerozcházela s výpovědí poškozeného. Z jejich výpovědí vyplývá, že k dopravní nehodě došlo v podstatě tak, jak uvedl poškozený. Došlo k poškození osobních věcí cyklisty a jeho zranění a žalobce měl z vizuálního pohledu zjistit a vědět, že místo dopravní nehody opustit nemůže a měl vyčkat příjezdu policie. Rozhovor žalobce s poškozeným měl trvat cca 30 vteřin, v takto krátkém časovém horizontu nemohl žalobce vydedukovat, že může opustit místo střetu, protože se cyklistovi nic nestalo. Dopravní situaci před a v době střetu popsala svědkyně, která neměla na výsledku řízení zájem a mohla průběh nehody sledovat. Žalobce svou účast neprojevil, z místa nehody odjel. Ve vztahu k zavinění dopravní nehody tedy neměl žalovaný na základě výpovědi účastníků žádné pochybnosti o skutkovém stavu ani zavinění žalobce. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako

nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s., přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s.
11. Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, jimiž byl žalobce shledán vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 a 4, a § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Těch se měl dopustit z nedbalosti porušením povinností plynoucích z § 5 odst. 1 písm. b), § 47 odst. 3 písm. b), § 47 odst. 4 písm. a), b), c) uvedeného zákona.
12. Soud považuje za vhodné nejprve uvést právní rámec týkající se případu.
13. Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.* V daném případě mělo jít o porušení povinnosti dle § 5 odst. 2 písm. b) uvedeného zákona, podle něhož *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdy na zvláštní a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.*
14. Podle § 125c odst. 1 písm. i) bod 2 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 3 písm. b) neohlásí dopravní nehodu policistovi.* Dle bodu 4 uvedeného ustanovení *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při dopravní nehodě v rozporu s § 47 odst. 4 písm. c) nedovoleně opustí místo dopravní nehody nebo se neprodleně nevrátí na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody.*
15. Co je třeba rozumět pod pojmem dopravní nehoda, definuje zákon o silničním provozu v § 47 odst. 1. Dle uvedeného ustanovení *dopravní nehoda je událost v provozu na pozemních komunikacích, například havárie nebo srážka, která se stala nebo byla započata na pozemní komunikaci a při níž dojde k usmrcení nebo zranění osoby nebo ke škodě na majetku v přímé souvislosti s provozem vozidla v pohybu.*
16. Podle § 13 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), *fyzická osoba je pachatelem, jestliže svým zaviněným jednáním naplnila znaky přestupku nebo jeho pokusu, je-li trestný.* Zavinění je tedy jedním ze základních znaků odpovědnosti za přestupek, a to subjektivním předpokladem odpovědnosti za přestupek. Podle § 15 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek *postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.* Podle § 15 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, *přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí (nedbalost vědomá), nebo b) nevěděl, že svým jednáním*

může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl (nedbalost nevědomá).

17. Pokud žalobce namítal, že se z jeho pohledu nejednalo o dopravní nehodu ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu, není námitka důvodná. Obsahem správního spisu bylo dostatečně prokázáno, že zákonné definiční znaky dopravní nehody byly naplněny. Z protokolu o dopravní nehodě, pořízené fotodokumentace, svědeckých výpovědí a ambulantního nálezu jednoznačně plyne, že v důsledku žalobcova neopatrného jednání při přejíždění do levého odbočovacího pruhu došlo ke srážce jeho vozidla s jízdním kolem svědka X, v důsledku čehož cyklista spadl na pozemní komunikaci. V souvislosti se střetem s vozidlem žalobce svědek utrpěl lehká zranění popsaná v ambulantním nálezu – odřeniny, zhmoždění kolene a břišní stěny. Došlo k poškození jak žalobcova vozidla, tak jízdního kola a osobních věcí svědka, a to v přímé souvislosti se způsobem jízdy žalobcova vozidla po pozemní komunikaci. Definiční znaky dopravní nehody dle § 47 odst. 1 zákona o silničním provozu byly naplněny, žalobce jako účastníka dopravní nehody stíhalý povinnosti vyplývající z § 47 odst. 3 a 4 tohoto zákona.
18. Žalobce tvrdil, že s ohledem na okolnosti na místě nemohl tušit, že je poškozený zraněn, či že bylo poškozeno jeho jízdní kolo a že poškozený ani na jeho dotaz nepřiznal, že utrpěl zranění nebo škodu na majetku. Proto mu nemůže být kladeno za vinu, že místo dopravní nehody opustil, aniž by splnil povinnost, jež zákon spojuje s účastí na dopravní nehodě.
19. Této obraně nemohl soud přisvědčit, pochybení při hodnocení provedených důkazů ve smyslu § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neshledal. V souladu se zásadou volného hodnocení důkazů je věcí správního orgánu ve správním řízení vyhodnotit, kterým provedeným důkazům včetně svědeckých výpovědí uvěřit, které považuje za podstatné, a které nikoli. (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2018, č. j. 3 A 132/2015-230, dostupný na www.nssoud.cz). Ve shodě s názorem žalovaného soud konstatuje, že žalobcova obrana byla spolehlivě vyvrácena výpovědí svědkyně S. Není pravdou, že by žalovaný bezdůvodně tuto svědeckou výpověď upřednostnil před vyjádřením žalobce. Žalovaný logicky navázal na argumentaci a hodnocení důkazů správním orgánem I. stupně, s jehož rozhodnutím tvoří napadené rozhodnutí jeden celek, s ohledem na zásadu jednoty správního řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25, rozsudky NSS dostupné na www.nssoud.cz). Žalovanému je třeba přisvědčit, že šlo o svědeckou výpověď nezávislé svědkyně, která neměla na výsledku přestupkového řízení na rozdíl od žalobce žádný zájem a byla řádně poučena o své povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet, jakož i o následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi. Jak již uvedl správní orgán I. stupně, průběh nehodového děje a počínání žalobce po střetu jeho vozidla s cyklistou, ale také okolnosti, které nehodě předcházely, svědkyně popsala podrobně, neboť jela jako spolujezdkyně ve vozidle jedoucím za vozidlem žalobce a celou dopravní nehodu sledovala a detailně ji vylicila, na což výslovně žalovaný poukázal. Lze doplnit, že svědkyně si žalobcovo vozidlo s ohledem na počínání řidiče při najíždění do odbočovacího pruhu a jednání po něm vyfotila, což nasvědčuje tomu, že jej vnímala jako problematické, které je třeba zdokumentovat pro účely řešení dopravní nehody. Její svědecká výpověď odpovídal nejen popsanému poškození vozidla Škoda Superb a jízdního kola, jak bylo zachyceno v protokolu o nehodě, a lehkému zranění svědka M. dle ambulantního nálezu. Obsah výpovědi

svědkyně S. především korespondoval výpovědi svědka M., který uvedl, že po střetu žalobce pokračoval v jízdě a zastavil až na semaforech. Svědek popřel, že by se ho žalobce dotazoval na jeho zranění či poškození jízdního kola, jejich hovor trval krátce, žalobce se o zranění svědka nezajímal, došlo k slovnímu konfliktu, žalobce na oznámení svědka, že bude volat policii, nerefletoval a odjel. Toto odpovídá obsahu výpovědi svědkyně S., která vypověděla, že žalobce po srážce s cyklistou z vozidla vystoupil, kontroloval poškození svého vozidla, cyklistovi nadával, nepomohl mu a odjel. Žalovaný dospěl na základě provedeného dokazování k správnému závěru, že žalobcovo tvrzení, že si nebyl vědom žádné dopravní nehody, neboť ani k jeho dotazu svědek nepotvrdil, že by byl zraněn nebo měl poškozené jízdní kolo, je s ohledem na shora uvedené nevěrohodné. O žalobcově zavinění ve formě nedbalosti není vzhledem k zjištěným skutečnostem pochyb.

20. Za daných okolností nelze rozhodnutí správních orgánů považovat za formalistická. Není pravdou, že by správní orgány o vině žalobce rozhodly bez přihlédnutí ke konkrétním okolnostem případu.

V. Závěr a náklady řízení

21. Na základě shora uvedené argumentace shledal soud žalobu nedůvodnou a zamítl ji postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
22. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
23. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náhradu nákladů řízení nežádal, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 17. prosinec 2021

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně